

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **Q. H. N.**, nar., st. přísl., bytem, zastoupen Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem nám. 28. října 9, 602 00 Brno proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 27. 11. 2017, č. j. CPR-29007-2/ČJ-2017-930310-V241,

t a k t o:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou ze dne 6. 12. 2017, Krajským soudem v Ústí nad Labem postoupenou dne 29. 12. 2017 Krajskému soudu v Brně, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 11. 2017, č. j. CPR-29007-2/ČJ-2017-930310-V241 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004, správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend Brno, ze dne 19. 9. 2017, č. j. KRPB-79712-37/ČJ-2017-060026-SV (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“).

Správním orgánem prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce jednoho roku. Počátek doby,

po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Podle ust. § 118 odst. 3 téhož zákona pak byla doba k vycestování z území stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále bylo rozhodnuto tak, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce podává předmětnou žalobu, neboť má za to, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvostupňového orgánu, se zakládá na nesprávném právním hodnocení, protože vychází z přepjatě formalizovaného výkladu. Nosnou myšlenkou správních rozhodnutí je automatická povinnost vyhostit cizince v případě naplnění některé ze skutkových podstat dle ust. § 119 odst. 1 písm. a), b) nebo c) zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce paušalizované vyhoštění při naplnění některé ze zákonem vymezených skutkových podstat je v rozporu s rozhodovací praxí Soudního dvora EU. Žalobce odkazuje na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 27. 4. 2006, ve věci C-441/0, který uvádí: *„Podle judikatury Soudního dvora brání právo Společenství vyhoštění státního příslušníka členského státu založenému na důvodech obecné prevence, a sice vyhoštění, o kterém bylo rozhodnuto s cílem odradit ostatní cizince (viz zejména rozsudek ze dne 26. února 1975, Bonsignore, 67/74, Recueil, s. 297, bod 7, a výše uvedený rozsudek Nazli, bod 59), obzvláště pokud bylo takové opatření vysloveno automaticky v důsledku odsouzení pro trestný čin, aniž by bylo přihlédnuto k osobnímu chování pachatele trestného činu nebo nebezpečí, které představuje pro veřejný pořádek (výše uvedený rozsudek Calfa, bod 27).“* K tomu žalobce dodal, že nebyl odsouzen za žádný trestný čin.

Dále žalobce namítá, že správní orgány nezohlednily důsledky vyhoštění žalobce do jeho soukromého a rodinného života. Opětovně žalobce cituje výše zmíněný rozsudek Soudního dvora EU: *„Je zejména nepochybné, že vyhoštění osoby ze země, kde žijí její blízcí příbuzní, může představovat zásah do práva na respektování rodinného života, tak jak je zakotveno v článku 8 EÚLP, které je jedním ze základních práv, která jsou v právním řádu Společenství podle ustálené judikatury Soudního dvora chráněna (viz zejména výše uvedený rozsudek Orfanopoulos a Oliveri, bod 98). Takový zásah je v rozporu s EÚLP, pokud nesplňuje požadavky odstavce 2 téhož článku, a sice pokud není „v souladu se zákonem“, nepřihlíží k jednomu nebo více cílům legitimním z pohledu uvedeného odstavce a není „nezbytný v demokratické společnosti“, tedy odůvodněný naléhavou společenskou potřebou, a zejména přiměřený sledovanému legitimnímu cíli (viz zejména Evropský soud pro lidská práva, rozsudek Boultif v. Švýcarsko ze dne 2. srpna 2001, Sbírka rozsudků a rozhodnutí 2001-IX, § 39, 41 a 46, a výše uvedený rozsudek Carpenter, bod 42).“*

Na základě uvedeného dle žalobce nelze než dojít k závěru, že nelze vyhostit cizince automaticky, z důvodu obecné prevence, kterou má být chráněn veřejný pořádek, a proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil jej žalované k dalšímu řízení ve věci.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na závěry obsažené v napadeném rozhodnutí a navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

Soud pro posouzení věci zjistil ze správního spisu následující relevantní skutečnosti.

Dne 31. 3. 2016 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně za účelem vyřešení pobytové situace. Lustrací v Cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že žalobce nemá platné vízum k pobytu. Poslední platné oprávnění k pobytu bylo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s platností od 20. 9. 2010 do 18. 8. 2011. Správní orgán prvního stupně tak dospěl k závěru, že v případě žalobce jsou dány podmínky pro aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákon o pobytu cizinců a daného dne bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění.

Téhož dne byl se žalobcem sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení. Žalobce uvedl, že do České republiky poprvé přicestoval koncem roku 2010. Na zastupitelském úřadě v Hanoi mu byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny od 20. 9. 2010 do 18. 8. 2011. Po příjezdu přestal s manželkou žít. Ta odcestovala do Žalobce si pobyt neprodloužil, neboť neměl peníze. Uvedl, že si byl vědom, že v České republice v období od 19. 8. 2011 do 31. 3. 2017 pobýval bez víza či oprávnění k pobytu. S přestupkem souhlasil a v blokovém řízení zaplatil blokovou pokutu. Dále dodal, že v České republice žije jeho přítelkyně N. T. N., st. přísl., se kterou sdílí společnou domácnost v pronajatém bytě v Přítelkyně žalobce má v České republice povolen trvalý pobyt.

Dne 28. 6. 2017 byl žalobce opětovně předvolán k výsledku, při němž popsal okolnosti jeho vztahu s přítelkyní a dodal, že rodiče a sourozenci jeho přítelkyně žijí ve Žalobce dále vypověděl, že má základní vzdělání, jeho přítelkyně podniká a žalobce jí při prodeji pomáhá, zaměstnán není a nemá žádný příjem. Své přítelkyni pomáhá zdarma a ona vše platí. Žalobce uvedl, že neví, zda by jej přítelkyně v případě správního vyhoštění následovala do Do budoucna mají v plánu svatbu a možná i dítě. S přítelkyní žalobce byl téhož dne sepsán protokol o výsledku svědka, v němž uvedla stejné informace ke vztahu se žalobcem a dodala, že pokud by žalobci bylo vydáno správní vyhoštění, natrvalo by se do určitě neodstěhovala.

Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo správním orgánem prvního stupně vyžádáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky ev. č. ZS36368 ze dne 13. 7. 2017, dle něhož se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců a jeho vycestování je možné.

Správní orgán prvního stupně také zjišťoval, zda správním vyhoštěním žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života a dospěl k závěru, že tento zásah není takového rozměru, aby dosahoval intenzity, u níž by bylo třeba uvažovat o aplikaci ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce, popř. jeho zmocněnec se k věci v průběhu správního řízení nevyjádřil, ač k tomu byl dne 4. 9. 2017 správním orgánem prvního stupně vyzván.

Správní orgán prvního stupně tak dospěl k závěru, že byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo prokázáno, že žalobce v období od 19. 8. 2011 do 31. 3. 2017 pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn nebo bez platného oprávnění k pobytu. Po zvážení protiprávního jednání žalobce stanovil dobu 1 roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce blanketním odvoláním ze dne 21. 9. 2017, jež po výzvě správního orgánu dne 17. 10. 2017 bylo doplněno. Žalobce namítal, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť rozhodnutí o správním vyhoštění se jeví jako sankce za porušení právních předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky. Zároveň však správní orgán argumentuje judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zdůrazňuje, že rozhodnutí o správním vyhoštění není svým obsahem rozhodnutím sankční povahy. Dle žalobce opatření v podobě správního vyhoštění není nutným opatřením pro udržení veřejného pořádku, neboť se žalobce dobrovolně ke správnímu orgánu dostavil a je ochoten vycestovat.

V napadeném rozhodnutí žalovaná vycházela ze skutkového stavu zjištěného prvostupňovým správním orgánem a po posouzení spisového materiálu a prvostupňového rozhodnutí dospěla k závěru, že se žalobce dopustil vytýkaného protiprávního jednání, tj. naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců tím, že setrval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn nebo bez platného oprávnění k pobytu.

K nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně shromáždil dostatečné podkladové materiály a svá zjištění a závěry popsal v odůvodnění svého rozhodnutí. Dále dle žalovaného je sice pravdou, že se žalobce ke správnímu orgánu dostavil dobrovolně, aby svou pobytovou situaci řešil, avšak tak učinil až v době, kdy byl jeho pobyt v České republice několik let neoprávněný. Ze strany žalobce se jednalo o účelové jednání, neboť i právní zástupce žalobce si je vědom skutečnosti, že dobrovolné dostavení ke správnímu orgánu prvního stupně za tímto účelem je z hlediska soudů hodnoceno jako polehčující okolnost. Žalobce navíc uvedl, že si byl svého neoprávněného pobytu na území České republiky plně vědom. Žalobce tak měl svoji pobytovou situaci řešit neprodleně po uplynutí platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, což neučinil. K námitce žalobce, že opatření správního vyhoštění v jeho případě není nutné, žalovaný uvedl, že s přihlédnutím ke všem zjištěným okolnostem je stanovená doba vyhoštění v délce jednoho roku přiměřená a byla stanovena ve spodní hranici zákonného rozpětí. Vzhledem k tomu, že si byl žalobce svého protiprávního jednání vědom, nelze od uložení správního vyhoštění upustit.

Žalovaná tak shledala prvostupňové rozhodnutí věcně správným, náležitě odůvodněným a založeným na dostatečných skutkových zjištěních. Z tohoto důvodu jej potvrdila a odvolání žalobce zamítla.

Posouzení věci krajským soudem**Žaloba není důvodná.**

Žaloba byla podána včas a je přípustná v souladu s ustanovením § 65, § 68 a § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s. ř. s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu.

Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. projeví svůj souhlas a krajský soud sám neshledal důvod pro nařízení jednání v této věci.

Stěžejní námitka žalobce je postavena na tom, že prvostupňové rozhodnutí se zakládá na nesprávném právním hodnocení, neboť vychází z automatické nutnosti vydat rozhodnutí o správním vyhoštění v případě naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce správní orgány nezohlednily důsledně důsledky vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života.

Problematika správního vyhoštění z přechodného pobytu na území České republiky je blíže upravena v ust. § 119 zákona o pobytu cizinců, které vymezuje důvody pro udělení správního vyhoštění, maximální dobu vyhoštění odstupňovanou v závislosti na závažnosti jednání cizince, jakož i další podmínky, za nichž lze správní vyhoštění udělit. V daném případě bylo žalobci uděleno správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.

Dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Dle ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců je cizinec mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území České republiky pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Ze správního spisu vzal soud za prokázané, že žalobce do České republiky přicestoval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s platností od 20. 9. 2010 do 18. 8. 2011, uděleném na zastupitelském úřadě v Hanoji. Žalobce si byl vědom, že v období od 19. 8. 2011 do 31. 3. 2017 se na území České republiky nachází bez víza či oprávnění k pobytu. Žalobce v současné době žije ve společné domácnosti se svou přítelkyní N. T. N., s níž navázal vztah před rokem zahájení řízení o správním vyhoštění.

Krajský soud tak na základě uvedeného nemá pochybnosti o tom, že v daném případě byly skutkové i právní důvody pro uložení správního vyhoštění tak, jak jsou stanoveny citovaným ustanovením, naplněny. Povinnost uložit správní vyhoštění je však samotným zákonem o pobytu cizinců dále korigována, a to zejména v takových případech, kdy by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do práv cizince, přičemž takový postup by byl i v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Jednu ze situací, za nichž je uložení správního vyhoštění zapovězeno, normuje ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*. Předmětné zákonné ustanovení je do značné míry reflexí čl. 8 Úmluvy, který garantuje právo na soukromý a rodinný život, přičemž stanoví, že *státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných*.

Dovolává-li se žalobce na podporu svých tvrzení čl. 8 Úmluvy, jeví se jako nezbytné zdůraznit, že (jak je ostatně patrné již z jeho dikce) práva v něm zakotvená nejsou absolutní. V této souvislosti Nejvyšší správní soud setrvale judikuje (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2 Azs 221/2014-54, dostupné na www.nssoud.cz), že v rámci posuzování zásahu do soukromého a rodinného života cizince existuje prostor pro poměrování a vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Samotná skutečnost, že by uložení správního vyhoštění znamenalo zásah do rodinného či soukromého života cizince, tedy není nutně důvodem, pro nějž by bylo třeba od uložení tohoto opatření ustoupit. Není totiž vyloučeno, že zájem státu na ukončení pobytu cizince na jeho území bude v konkrétním případě silnější, než zájem jednotlivce na nerušeném výkonu jeho práva na rodinný a soukromý život. Toto poměrování je však třeba založit na skutkovém stavu věci, který odpovídá poměrům cizince v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu.

Krajský soud k tomu dále odkazuje na právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, podle níž *„při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, se podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.“*

Jak bylo zjištěno ze správního spisu, prvostupňový správní orgán řádně posuzoval všechny relevantní aspekty, přičemž však nedospěl k závěru, že by byly dány důvody, které

by správnímu vyhoštění bránily. S tímto hodnocením se nelze než ztotožnit, neboť žalobce v České republice udržuje vztah pouze se svou přítelkyní, s níž navázal vztah v době, kdy si již několik let byl vědom, že jeho pobyt na území České republiky je nelegální a může být kdykoliv vyhoštěn. Jejich společný život nemusí být nutně narušen, neboť jeho přítelkyně je taktéž státním příslušníkem, tudíž jim nic nebrání společně pobývat právě tam. Žalobce se nadto v České republice ani nijak výrazněji neintegroval, nevlastní zde žádný hodnotný majetek. Jak vyplývá i z vyjádření samotného žalobce, celá jeho rodina i rodina jeho přítelkyně žije v zemi původu žalobce. Správním orgánem prvního stupně ani nebyla zjištěna jiná překážka bránící žalobce ve vycestování (např. vážné zdravotní problémy). Všechny tyto skutečnosti byly podrobně v prvostupňovém rozhodnutí poměřeny s veřejným zájmem státu na vyhoštění žalobce.

Je pravdou, jak zdůrazňuje žalobce, že odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná. V případě žalobce však rozsudek Soudního dvora EU C-441/02 na věc žalobce nedopadá, neboť správní orgány dodržely přiměřený poměr mezi základním právem na respektování soukromého a rodinného života a zachováním veřejného pořádku, neboť jak již bylo uvedeno, správní orgán se zásahem do těchto práv zabýval dostatečným způsobem.

Krajský soud ani nedospěl k závěru, že by žalobci v zemi původu hrozilo nebezpečí a správní vyhoštění by tak nebylo možno žalobci uložit. Podle ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště*. Podle ust. § 179 odst. 2 tohoto zákona platí, že *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky*. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky ev. č. ZS36368 vyplývá, že takové nebezpečí žalobci nehrozí a není zde v tomto smyslu žádná překážka vycestování.

Krajský soud tak uzavírá, že žalobce svým jednáním naplnil ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území České republiky bez platného víza či oprávnění, ač k tomu nebyl oprávněn. Správní orgán prvního stupně tak byl povinen vydat rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 cit. zák., a to s ohledem na skutečnost, že tímto rozhodnutím nebylo nepřeměřeným způsobem zasazeno do jeho soukromého či rodinného života podle 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. ledna 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně